

# บทที่ 1

## บทนำ

### ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปรัชญาของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คือ “สร้างคนดี มีปัญญา เพื่อพัฒนาท้องถิ่น” ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.2547 มาตรา 7 “ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาของท้องถิ่น สร้างสรรค์ศิลปวิทยา เพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนของปวงชน มีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล และยั่งยืน” โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ผลิตครู และส่งเสริมวิทยฐานะครู

การดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา 7 จึงต้องมีการกำหนดภาระหน้าที่ของมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นไปตามมาตรา 8 ดังนี้

1. แสวงหาความจริง เพื่อสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล
2. ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้คู่คุณธรรม สำนึกในความเป็นไทย มีความรักและผูกพันต่อท้องถิ่น อีกทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในชุมชน เพื่อช่วยให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง การผลิตบัณฑิต ดังกล่าว จะต้องให้มีจำนวน และคุณภาพ สอดคล้องกับแผนการผลิตของประเทศ
3. เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ
4. เรียนรู้ และเสริมสร้างความเข้มแข็งของผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนาและนักการเมืองท้องถิ่น ให้มีจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรมและความสามารถในการบริหารงานพัฒนาชุมชน และท้องถิ่น เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม
5. เสริมสร้างความเข้มแข็งของวิชาชีพครู ผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพ และมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง
6. ประสานความร่วมมือ และช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างมหาวิทยาลัย ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศเพื่อพัฒนาท้องถิ่น
7. ศึกษาและแสวงหา แนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น รวมถึงการแสวงหา

แนวทาง เพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล และยั่งยืน

8. ศึกษา วิจัย ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริในการปฏิบัติภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่น

จากวัตถุประสงค์ และภาระหน้าที่ตามมาตรา 7 และมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 นี้ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครได้ดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรม ทุกข้อในมาตรา 8 โดยเฉพาะ การปรับปรุงหลักสูตร ตั้งแต่ปี 2547 จนถึงปัจจุบันจำนวน 78 หลักสูตร แต่ละหลักสูตรพยายามให้มีรายวิชาที่ตอบสนองภารกิจของมหาวิทยาลัย ในจำนวนหลักสูตรทั้งหมดมี 1 หลักสูตร ที่สามารถตอบสนองพันธกิจตามมาตรา 8 ได้ทุกข้อ นั่นคือ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา สหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น การพัฒนาหลักสูตรนี้เป็นการรวมตัวของผู้ทรงคุณวุฒิหลากหลายสาขาเพื่อสร้างหลักสูตร ที่มีรายวิชาที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตของคนในท้องถิ่น โดยนำศาสตร์หลายแขนงมาบูรณาการอย่างลงตัว สามารถนำหลักสูตรไปใช้ได้แต่ยังไม่ได้เปิดสอนให้กับนักศึกษาภายในมหาวิทยาลัย หากแต่ได้ นำไปใช้ยังศูนย์การเรียนรู้ในภูมิภาค ในรูปแบบของโครงการสหวิทยาการเพื่อพัฒนาท้องถิ่น เหตุผลสำคัญข้อหนึ่งคือ หลักสูตรนี้ออกแบบเพื่อตอบสนองท้องถิ่นใช้บุคลากรและทรัพยากรในท้องถิ่น เพิ่มศักยภาพของประชาชนในท้องถิ่น ให้มีความเป็นอยู่ที่ดีและอยู่อย่างมีศักดิ์ศรี

โครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ถือกำเนิดโดยการจัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร กับสถาบันส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน และองค์กรท้องถิ่น ที่เป็นภาคีเครือข่าย เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2549 เป็นโครงการที่มุ่งสร้างทางเลือก และขยายโอกาสทางการศึกษาแก่บุคคลากร ทั้งภาครัฐ และเอกชน ตลอดจนประชาชนที่มีอาชีพเกษตรกรรมในท้องถิ่น ให้สามารถพึ่งพาตนเองและร่วมมือกันพัฒนาท้องถิ่น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดหลักสูตรลักษณะหลอมรวม และเชื่อมโยงศาสตร์สาขาวิชาต่าง ๆ ในลักษณะสหวิทยาการ เพื่อให้เกิดการบูรณาการองค์ความรู้ ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา และความต้องการ รวมทั้งสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การพัฒนาระหว่างชุมชนอีกด้วย

โครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ดำเนินการจัดการเรียนการสอนมาตั้งแต่ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2549 รับนักศึกษาสาขาวิชาสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ณ ศูนย์การเรียนรู้ เครือข่ายทั้งหมด 52 ศูนย์ ในศูนย์การเรียนรู้ 19 จังหวัด ดังนี้

ภาคเหนือ 5 จังหวัด ได้แก่ เชียงราย เชียงใหม่ น่าน พะเยา และลำปาง

ภาคอีสาน 9 จังหวัด ได้แก่ นครราชสีมา ร้อยเอ็ด สกลนคร ขอนแก่น ยโสธร เลย กายสิทธิ์ อุบลราชธานี และมหาสารคาม

ภาคกลาง 2 จังหวัด ได้แก่ อุทัยธานี และสมุทรสงคราม

ภาคใต้ 2 จังหวัด ได้แก่ สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช

นักศึกษาที่เข้าเรียนในโครงการรุ่นแรก มีจำนวนประมาณ 3,000 คน มีอายุตั้งแต่ 25 ปี จนถึง 78 ปี ส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรมและเป็นผู้นำชุมชน ประมาณ 80% ได้รับทุน กรอ. จึงไม่มีปัญหาเรื่องการชำระค่าลงทะเบียน รุ่นที่ 2 มีนักศึกษาประมาณ 1,000 คน รุ่นที่ 3 มีนักศึกษาประมาณ 500 คน การที่จำนวนนักศึกษาลดลงเป็นเพราะในปี 2550 ไม่มีกองทุนเพื่อการศึกษาแบบทุน กรอ. มีแต่กองทุนกู้ยืม (กยศ.) ซึ่งมีข้อจำกัดสำหรับประชาชนในท้องถิ่นชนบท

ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2551 นักศึกษาในโครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น คาดว่าจะสำเร็จการศึกษา ประมาณ 2,800 คน ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้จะเป็นกำลังสำคัญในการนำความรู้ที่ได้รับกลับไปพัฒนาท้องถิ่นตามปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร แม้ว่า ตลอดเวลาที่ศึกษามีการจัดกระบวนการเรียนรู้ในแต่ละรายวิชาให้นักศึกษาลงมือปฏิบัติจริงและมีการประเมินตัวเองว่าสามารถพัฒนากระบวนการคิด ปรับพฤติกรรม นำความรู้ไปพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น และเมื่อเรียนครบหลักสูตรแล้ววิถีชีวิตได้เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นหรือไม่ เป็นหน้าที่ที่เจ้าของโครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น จะต้องติดตามประเมินผลกันต่อไป

การดำเนินงานโครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่ผ่านมา มีรูปแบบบริหารจัดการแตกต่างจากการบริหารภายในมหาวิทยาลัย กล่าวคือ เป็นการบริหารร่วมกันระหว่างสถาบันวิสาหกิจชุมชน (สสวช.) ผู้ประสานงานจังหวัด ผู้อำนวยการศูนย์การเรียนรู้และคณะกรรมการศูนย์ การบริหารงานยังคงยึดหลัก 4 M ได้แก่ Man (คน) Management (การบริหารจัดการ) Material (วัสดุอุปกรณ์) และ Money (เงิน) แต่เนื่องจากแต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้องไม่ใช่บุคลากรของมหาวิทยาลัย จึงมีปัญหาด้านการประสานความเข้าใจ เมื่อเกิดปัญหา แต่ละฝ่ายต่างโทษ เป็นความผิดของกันและกัน แนนอนยอมส่งผลกระทบต่อตัวนักศึกษาด้วย

การประเมินโครงการจึงเป็นความจำเป็นต้องทำอย่างเร่งด่วนเพราะการประเมินโครงการมีเป้าประสงค์หลัก คือ ต้องการข้อมูลที่บ่งชี้ว่าโครงการที่ดำเนินการนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ หรือเป็นโครงการที่คุ้มค่าต่อการตัดสินใจในการดำเนินการหรือไม่ รวมถึงการศึกษาว่า ในการดำเนินการโครงการมีปัญหาที่ต้องปรับปรุง เปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขในเรื่องอะไรบ้าง และเป็นโครงการที่มีคุณค่ามากน้อยเพียงใด

มีผู้ให้คำจำกัดความของ “การประเมินโครงการ” ไว้ใกล้เคียงกัน เช่น สมหวัง พิริยานุวัฒน์ (2544) อธิบายว่า การประเมินโครงการ หมายถึง กระบวนการที่ก่อให้เกิดสารสนเทศในการปรับปรุงโครงการ และสารสนเทศในการตัดสินใจผลสัมฤทธิ์ของโครงการ และ เขียวดี รวงชัยกุล วิบูลย์ศรี (2546) ซึ่งได้กล่าวว่า การประเมินโครงการ เป็นกระบวนการรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบเพื่อสรุปผลว่าโครงการนั้น ๆ ได้บรรลุวัตถุประสงค์/เป้าหมาย และมีประสิทธิภาพเพียงใด

จากความหมายดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า การประเมินโครงการ หมายถึง กระบวนการในการเก็บรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลของการดำเนินโครงการ และพิจารณาบ่งชี้ให้ทราบถึง

จุดเด่นหรือจุดด้อยของโครงการนั้นอย่างมีระบบแล้วตัดสินใจว่า จะปรับปรุงแก้ไขโครงการนั้น เพื่อการดำเนินงานต่อไปหรือจะยุติการดำเนินงานโครงการนั้นเสีย

สำหรับโครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครได้ จัดการศึกษาให้นักศึกษา ซึ่งกระจายตัวอยู่ใน 19 จังหวัด 52 อำเภอ นั้น เป็นเรื่องน่าคิดว่าเมื่อนักศึกษาเหล่านี้ได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้ตลอดหลักสูตรแล้ว วิถีชีวิตของเขาเหล่านั้นเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้นหรือไม่ เขาได้มีส่วนช่วยสร้างชุมชนให้เข้มแข็งอย่างยั่งยืนตามปรัชญาของหลักสูตร และอุดมการณ์ของการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้หรือไม่ ซึ่งทั้งหลายทั้งปวงนี้ขึ้นอยู่กับรูปแบบการบริหารจัดการที่มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครดำเนินการ หากเมื่อมีการประเมินโครงการแล้วพบว่าไม่เป็นไปตามความมุ่งหมายก็ควรจะได้มีการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปในทางที่เหมาะสม เพราะผลลัพธ์ (Out come) ของการจัดการศึกษาอยู่ที่คุณภาพของบัณฑิต หากบัณฑิตมีความเข้าใจชีวิต มีความคิดสร้างสรรค์ มีจริยธรรมคุณธรรมตลอดจนพึ่งพาตนเองได้อย่างมีศักดิ์ศรี สามารถร่วมมือกันพัฒนาท้องถิ่น และอยู่อย่างมีความสุขได้ก็ถือว่าโครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นประสบความสำเร็จ การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งวิเคราะห์กระบวนการบริหารจัดการโครงการเพื่อหารูปแบบที่มีมาตรฐานเพื่อพัฒนาคุณภาพนักศึกษาและเป็นต้นแบบของโครงการอื่น ๆ ต่อไป

### คำถามวิจัย

รูปแบบการบริหารจัดการโครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครควรเป็นอย่างไร จึงจะทำให้โครงการนี้มีคุณภาพ และศักยภาพตรงตามความต้องการของท้องถิ่น และนักศึกษาซึ่งก็คือประชาชนในท้องถิ่นมีความพึงพอใจโครงการนี้เพียงใด

### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการบริหารจัดการโครงการสหวิทยาการ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
2. เพื่อประเมินโครงการ และหากลยุทธ์การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและได้ประสิทธิผล
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจและความคาดหวังของนักศึกษาในโครงการที่มีต่อการดำเนินงานของโครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

### ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบปัญหาการบริหารจัดการทั้งในส่วนของมหาวิทยาลัยและในส่วนของศูนย์การเรียนรู้

2. ทำให้เข้าใจความต้องการและความคาดหวัง ของผู้เรียนในโครงการสหวิทยาการ จัดการ

3. นำผลของการวิจัยไปปรับปรุงรูปแบบการบริหารจัดการให้เหมาะสมและมี ประสิทธิภาพต่อการดำเนินงานต่อไป

### ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ มีขอบเขตของการศึกษาดังนี้

#### 1. ด้านประชากร ได้แก่

1.1 นักศึกษาในโครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น 2,746 คน

1.2 อาจารย์ผู้สอน จำนวน 60 คน

1.3 ผู้ร่วมจัดกระบวนการ ประกอบด้วย ผู้ประสานงานจังหวัด 19 คน ผู้อำนวยการศูนย์การเรียนรู้ 52 คน เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับโครงการโดยตรง 7 คน

1.4 ผู้บริหารโครงการ ประกอบด้วยคณะกรรมการอำนวยการและคณะกรรมการ ดำเนินงาน 17 คน

#### 2. ด้านเนื้อหา ประกอบด้วย

2.1 การวิเคราะห์โครงการที่จัดตั้ง โดยใช้ SWOT Analysis และ SIPOC Model

2.2 เนื้อหารายวิชาในหลักสูตร เพื่อเปรียบเทียบกับความต้องการในท้องถิ่น

#### 3. ด้านเวลา

3.1 ระยะที่ 1 ระยะเวลา 4 เดือน ศึกษารูปแบบการบริหารจัดการภายใน สำนักงาน โดยศึกษาเอกสาร ระเบียบ คำสั่งมาตรการ และสัมภาษณ์เชิงลึก กลุ่มเจ้าหน้าที่ อาจารย์และผู้บริหารที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

3.2 ระยะที่ 2 ระยะเวลา 8 เดือน สร้างเครื่องมือส่งไปสอบถามนักศึกษาจำนวน 3,000 ฉบับ วิเคราะห์ข้อมูลจัดประชุม ผู้บริหารศูนย์การเรียนรู้ในท้องถิ่น และผู้เกี่ยวข้อง

### นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดความหมายของคำ ต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. โครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น หมายถึง โครงการจัดการศึกษา ภาคพิเศษของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครที่จัดสอนให้กับนักศึกษาภาค กศ.พบ. ณ ศูนย์การเรียนรู้ในท้องถิ่นประจำจังหวัด 19 จังหวัด

2. ท้องถิ่น หมายถึง ชุมชนที่นักศึกษาอาศัยอยู่ ณ จังหวัดที่มีศูนย์การเรียนรู้ใน ท้องถิ่นประจำจังหวัด 19 จังหวัด

3. **รูปแบบการจัดการ** หมายถึง รูปแบบการจัดการของโครงการพิเศษมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครที่ใช้บริหารจัดการโครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ณ ศูนย์การเรียนรู้ในท้องถิ่นประจำจังหวัด 19 จังหวัด

4. **หลักสูตร** หมายถึง หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

5. **นักศึกษา** หมายถึง นักศึกษาที่เรียน ภาค กศ.พบ. ณ ศูนย์การเรียนรู้ในท้องถิ่นประจำจังหวัด 19 จังหวัด

6. **คณะกรรมการอำนวยการโครงการสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น** หมายถึง คณะกรรมการบริหารโครงการให้มีประสิทธิภาพประกอบด้วย อธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสำนัก/สถาบัน และเลขานุการโครงการ

7. **คณะกรรมการดำเนินงานโครงการ** หมายถึง คณะกรรมการดำเนินงานขับเคลื่อนงานจัดการศึกษา ให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ประกอบด้วย เลขานุการ ผู้ช่วยเลขานุการ ประธานสาขาวิชาและกรรมการหลักสูตร กรรมการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน กองคลัง กองแผน กองพัฒนานักศึกษา

8. **กรรมการปฏิบัติงาน** หมายถึง เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่ปฏิบัติงานทั่วไปเกี่ยวกับการจัดการศึกษา

9. **อาจารย์หลัก** หมายถึง อาจารย์ผู้สอนหลักที่มหาวิทยาลัยมีคำสั่งให้ไปสอน ณ ศูนย์การเรียนรู้ต่าง ๆ มีหน้าที่จัดทำประมวลการสอนตามปฏิทินวิชาการที่กำหนด ออกข้อสอบกลางภาค ปลายภาคและจัดทำผลการประมวลผลสอบ

10. **อาจารย์ผู้ช่วยสอน** หมายถึง อาจารย์ประจำศูนย์ที่คณะกรรมการประจำศูนย์ได้คัดเลือกให้สอนรายวิชาต่าง ๆ ตามความสามารถและตามวุฒิการศึกษาที่สำเร็จ โดยสอนคู่กับอาจารย์หลัก นอกเหนือจากการสอนแล้ว ยังต้องควบคุมดูแลให้นักศึกษาปฏิบัติงานในชุมชนตามประมวลการสอน ที่อาจารย์หลักเสนอไว้ และเก็บรวบรวมผลงานพร้อมคะแนนระหว่างภาคการศึกษาและจัดส่งให้อาจารย์หลักเมื่อการสอนเสร็จสิ้นลง

11. **ผู้อำนวยการศูนย์การเรียนรู้** หมายถึง บุคคลในท้องถิ่นที่ได้รับการคัดเลือกจากกรรมการศูนย์การเรียนรู้ให้ทำหน้าที่ประสานงาน บริหารจัดการ การเรียนการสอน ณ ศูนย์การเรียนรู้ นั้น ๆ

12. **ผู้ประสานงานจังหวัด** หมายถึง บุคคลที่ได้รับความไว้วางใจ ให้ทำหน้าที่ประสานงานกับศูนย์การเรียนรู้เครือข่ายภายในจังหวัด ในเรื่องต่าง ๆ เช่น จัดหาอาจารย์ผู้ช่วยสอน แก้ปัญหาให้นักศึกษา อำนวยความสะดวกให้อาจารย์ผู้สอนหลักจัดทำแผนยุทธศาสตร์ร่วมกับผู้อำนวยการศูนย์ ทำการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในชุมชนต่าง ๆ รู้จักและมีทัศนคติที่ดีต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

**13. การประเมินความสำเร็จของโครงการ** หมายถึง กระบวนการพิจารณาองค์ประกอบสำคัญของโครงการ ได้แก่ ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลผลิต และผลลัพธ์ของโครงการ ว่าบรรลุวัตถุประสงค์และมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลหรือไม่

**14. SIPOC Model** หมายถึง การประเมินโครงการรูปแบบหนึ่ง โดยวิเคราะห์กระบวนการสร้างคุณค่าในด้านการบริการ ซึ่งประเมินได้ทั้งส่วนผู้ให้บริการ ผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

**15. ประสิทธิภาพ** หมายถึง การดำเนินโครงการโดยใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและประหยัดที่สุด แต่ได้ผลผลิตมาก ได้แก่ การใช้อาคาร-สถานที่ ในท้องถิ่น และบุคลากรทางสถานศึกษา ร่วมกันระหว่างท้องถิ่นและมหาวิทยาลัย

**16. ประสิทธิภาพ** หมายถึง การดำเนินงานที่บรรลุเป้าหมายของโครงการฯ คือ นักศึกษาที่เข้ามาศึกษา ณ ศูนย์การเรียนรู้ สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่า 80 เปอร์เซ็นต์